

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1896-1898. L
84:1 - 189**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Landskroona. 3. 7. 78.

Käraste!

Tusen tack för alla brefkort, för brev och teckningar. Det var roligt, att du fick brev igår. Han förstår sig rätt g' på det där, att du är honom så nära, när du har kommit utom Sverigs ätt du så vill ha brev hvar dag. Han tror egentligen tycka, att du är honom närmast, då du är i den vassa omgifningen, där han först såg dig, och skrifer visst helst dit. Ja nu har han stå väl

håll ut. Kommer du idag. Den heliga
g' maten. Och jag tycker mycket om
jag väl att vara. Du är alltså
allting som är till dig. Om du vill
man skall börja lefa på sitt eget

gag kan...
iure efter att nu i månader ha lefvat
på yttervärldens prestationer. Det är
en annan människas, som skall upp i den
och den behöfver ett par dagar imman
den lär sig tala.

Gläd var, tack vare en besynnerlig sol-
mattad dimluft alldeles käre förande var-
kert i går, så jag kom hit. Himlen var
vackert hvit, som en opal, men hafvet, havet,
och några långa gula köpfält på stranden,
tycktes vara mer ljusgifvande än solen, som
denn ^{just} jag såg något till. Inga konturer,
bara färg. Det är rörande att lära
om Holland. de äro så lyckliga. Det är
så svårt, att alla teckningar äro så för-
senade. Jag minnar, att alltså häst två
te dagar innan det anställdes i dem.
Jag saknar dig ätt. Och jag börjar på
att tycka, att det blir en lång väntan utom
dig. Det är väl en lycka för dig att jag

haft sina skäl att tåga.

Jag kommer på Lördag med samma tåg som den 6.30 eller något i den vägen. Du tågar väl inte så förfärligt nu, då du fått bref och de äro verkligen glada åt mig här. Du vet, att jag gör mig ej så värst stora illusioner öfver mig själf, men det är märkvärdigt att jag skall ha så svårt att få resa, när jag kommer till ett ställe. Det kommer bestämt att bli nödsamt att slippa från dig också. Vi skola i alla händelser gå igenom Hallen, det väner också. Isligt att få

litta på Kåås, men sedan drifves jag af den bleka nöden att fara hem. Jag är rädd för att mannas längtan också, och så har kommit på något besynnerligt sätt kommit ett tro, att jag redan var i Göteborg. Det blir en misströning, att jag ej är längre komman än hit.

Jag är ej så missnöjd med Kåås kammarvaktelse som i mitt sista kort. Jag vet ej hur jag skall uttrycka det, ty jag har ej mycket att vara glad öfver af det jag gjorde där och ändå känsas det som om jag till sist bröt igenom något skal och fick hjärtan vakna. Ja du vet nog själf hur det är, så